Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôль ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакція ул. Франціш̂каньска ч. 10, двері 10

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поединоке число 3 кр.

Ч. 166. | Нинѣ: † Усп. св. А. Преобр. Завтра: Н. 9. по Сош. Каєган. | Субота 25 липня (6 серпня) 1892. | Всходъ сонця 4 г. 43 м., заходъ 7 г. 26 м. Баром. 764 терм. + 18·5° + 8·4°. | Рôкъ II.

Дальшѣ документы софійскѣ.

Оголошенє тайныхъ документôвъ россійскихъ стало ся нинѣ такъ важнымъ фактомъ для политики европейскои, що для точного єѣ зрозумѣня и для зрозумѣня того, що ще зъ того оголошеня може въ будучности выйти, треба бодай хочь декотрѣ цѣкавѣйшѣ зъ тыхъ документôвъ знати. Атже вже теперь ходить чутка, правда що ще не то непотверджена, але навѣть поки що заперечена, що правительство болгарске думає на пôдставѣ сихъ документôвъ зажадати вôдъ Европы упорядкованя справы болгарскои а на доказъ, що тѣ документы суть правдивѣ, хоче поробити зъ нихъ фотоґрафічнѣ знимки. Якъ бы тамъ и не было, історія зъ тыми документами дуже цѣкава и важна. Ось зновъ два цѣкавѣйшѣ зъ нихъ:

Шифрована телеґрама царского посла въ Букарештѣ до начальника азійского департаменту зъ грудня 1887 р.

„Уважаю своимъ обовязкомъ донести Вашой Ексцеленціи, що вчера зъ мого порученя ѣздивъ до Джурджева перший секретарь царскои аґенціѣ въ цѣли нарады зъ Паніцою въ справѣ выдаленя зъ Болгаріѣ князя Кобурского и утвореня въ княжествѣ нового правительства. Майоръ Паніца заявивъ, що дѣлає въ имени богато официрôвъ болгарскихъ и въ имени провôдникôвъ народного сторонництва въ Болгаріи. Жаданя ихъ такѣ: 1) щобы правительство царске позволило высылати оружє и военнѣ засобы для пôдпираня повстаня въ Македоніи; 2) щобы правительство царске узнало въ Болгаріи тоє провізоричне правительство, котре тамъ утворить ся по выдаленю князя Кобурского. 3) Се провізоричне правительство може складати ся зъ слѣдуючихъ особъ: Радославова, Драґана Цанкова, дра Моллова, Федора Бурмова, полковника Николаєва и майора Паніцы яко начальника. 4) Правительство се запросить до Болгаріѣ царского комісаря, которого має именувати правительство царске. Нимъ може бути котрый будь войсковый россійскій, лише не ґенералъ-майоръ бар. Миколай Василевичъ Кавльбарсъ. 5) Пôдъ проводомъ царского комісаря буде скликане велике народне собранє, котре выбере князя на опорожненый престолъ болгарскій. Кандидатôвъ представить царске правительство; кандидатуры князя Батенберґа не можна выключити. 6) Тѣ болгарскѣ офіцеры, котрѣ вышли поза границѣ краю, можуть вернути ажь по выборѣ князя, а иншѣ выходцѣ можуть вернути заразъ, скоро утворить ся провізоричне правительство. 7) По выборѣ князя россійскѣ офіцеры можуть старати ся о достоиньство міністра войны и командантôвъ бриґадъ; иншѣ уряды войсковѣ можуть займати лише офіцеры болгарскѣ. 8) За убійство капітана Крестієва въ Силістріи и за засудъ на смерть офіцирôвъ и богато иншихъ особъ въ Рущуку потягне ся передъ судъ и покарає ся лише бувшихъ болгарскихъ реґентôвъ: майора Петрова и капітанôвъ Андреєва, Анґелова, Сапунова, Тепявского, поручника Маркова и префекта рущуцкого Мантова, а иншихъ має ся увôльнити вôдъ всякои вины.“

Майоръ Паніца не сумнѣваючи ся въ добрый успѣхъ повстаня въ Македоніи, просить царске правительство, щобы зволило причинити ся до прилученя тои провінціѣ до Болгаріѣ. Крôмъ того, той офіциръ, вручивши п. Вілламову свои условія на письмѣ, просивъ его, щобы по змозѣ представивъ ихъ лично царскому міністрови справъ заграничныхъ до ласкавого перегляду.

Шифрована депеша начальника азійского департаменту до царского посла въ Букарештѣ въ грудня 1887 р.

Провôдникъ петербургского комітету „Славяньского благотворительного общества“, звернувъ ся до міністра справъ заграничныхъ зъ просьбою, щобы позволивъ выслати оружє и засобы военнѣ для выправы капітана Набокова до Болгаріѣ. На поставлене нашому послови въ Константинополи пытанє, чи власти турецкѣ позволять выправѣ Набокова перейти турецкѣ землѣ и чи можна сподѣвати ся доброго успѣху въ той выправы, вôдповѣвъ тайный радникъ Пелидовъ секретареви державному п. Ґірсови, що выправа капітана Набокова, тому, що складає ся зъ Болгаръ и Черногорцѣвъ, то буде могла перейти землѣ турецкѣ безъ нѣякои трудности. А що до поводженя выправы, то п. Нелидовъ думає, що она удасть ся, а то лише на пôдставѣ гадки мешкаючого въ Царгородѣ Болгарина Драґана Цанкова, котрый каже, що въ Бурґасѣ єсть дуже мало войскôвъ и що нарôдъ неприхильный теперѣшному болгарскому правительству. Крôмъ информацій вôдъ Цанкова нашъ посолъ въ Царгородѣ не одержавъ нѣякихъ иншихъ вѣстокъ зъ Болгаріѣ. Міністеръ справъ внутрѣшныхъ по розслѣдѣ повысшои просьбы, котру предложивъ ему комітетъ петербургского бл. общества и по вôдчитаню депешѣ, котру Ваша Ексц. выслала вчера, зажадавъ, щобы першій секретарь царскои аґенціѣ прибувъ безъ проволоки до Петербурга и высказавъ п. секретареви державному свою гадку о условіяхъ, поставленыхъ майоромъ Паніцою.

Удѣляючи рôвночасно п. Вілламову двотыждневу вôдпустку, прошу В. Ексц. ласкаво зарядити, щобы п. Вілламовъ приѣхавъ сейчасъ до Петербурга. На кошты подорожи зъ Букарешту до Петербурга и назадъ прошу выплатити ему потрѣбну суму зъ окупаційного фонду.

23

ЯРИНА.

Повѣсть О. Г. Крашевского.

(Дальше).

Такъ минуло звышъ пôвъ року, скоро, мовъ пôвъ дня працѣ. Альфредъ зачавъ що разъ рѣдше писати, а Михайлина, спокôйнѣйша о будучность дитины, журила ся — здавалось — лише мужемъ и его выгнанємъ. Остапъ ходивъ хмарный та зôбравъ останки силъ. А що дѣялось у Бондарчуковôмъ хуторѣ?

Тамъ плакала Ярина днями и ночами та вызирала свого мужа. Даремно старали ся родичѣ, старый Кузьма, свояки, приятельки потѣшити єѣ, що Остапъ верне; она чула, що вôнъ єѣ покине, хотѣла бѣчи за нимъ, та не знала, де его шукати. Довго била ся она такъ зô своими думками, поки не здогадала ся, що Остапъ певно пробуває у свояковъ въ родиннôмъ селѣ. Тѣ свояки приѣзджали неразъ до него въ гостину, оповѣдали, про себе; то люде знали, де они жили, и легко було до нихъ дôстати ся. А хочь бы они жили и на краю свѣта, то Ярина постановила собѣ и тамъ шукати свого Остапа. Старый Кузьма згодивъ ся вкôнци на безнастаннѣ просьбы Ярины; а мати и знати про се не хотѣла, опирала ся довго, поки приневолена зъ плачемъ позволила донцѣ, выбрати ся въ дорогу. Дôставши вôдъ матери дозвôлъ вечеромъ, Ярина приперла рано Кузьму такъ, що хочь неставало и сего и того до дороги, то таки въ полудне выѣхали они. Кулина стояла въ порозѣ, плакала та повтаряла „отъ клопôтъ та нещастє“ — але не вдѣяла симъ нѣчого.

Донька сидѣла вже на возѣ. Кузьма зробивъ батогомъ хрестъ у воздусѣ, коники скочили и поѣхали.

Старый мовчавъ цѣлу дорогу и зôтхавъ, а Ярина плакала. Наблукавши ся досыть, напытавши ся доволѣ людей, доѣхали они вкôнци до маєтку ґрафинѣ, до родины Остапа увôльненои и осѣлои на наданыхъ имъ ґрунтахъ Тутъ не було Остапа, однакъ всѣ знали, що вôнъ у Скалѣ. Свояки Остаповѣ приняли ихъ гостинно и сердечно та задержали у себе на нôчлѣгъ.

На другій день Остапъ сидѣвъ въ ґанку зъ Михайлиною, а малый Стасьо бавивъ ся зъ песикомъ на сходкахъ, коли селяньскій вôзъ затуркотѣвъ на подвôрю. Ярина прожогомъ прибѣгла черезъ подвôре просто до мужа и обняла его зъ шаленою радостію.

— А! таки я тебе маю! — кликнула она середъ пристрастного смѣху, въ котрôмъ чути було слезы. — Таки найшла я свого То я! то я!

Въ той хвили слянула ненарокомъ на Михайлину. Она блѣда, якъ стѣна, нахилила ся до дитины, щобы затаѣти, що въ нѣй дѣяло ся.

Остапъ стративъ память и трохи не омлѣвъ. Не вôдповѣвъ нѣчого жѣнцѣ, лише самъ не свôй поклонивъ ся ґрафини, схопивъ Ярину за руку и скоро повѣвъ єѣ зъ собою.

По хмарнôмъ его чолѣ, по понурôмъ мовчаню пôзнала жѣнка, що прибула не въ пору. Радôсть єѣ змѣнила ся скоро, мовъ у дитины, въ страхъ и въ бôль. Она шла за мужемъ такъ, мовъ засуджена на смерть; а Остапъ тягнувъ єѣ за собою, мовъ кайданы. Коло дверей одного домика при кôнци города они стали. До нихъ пришовъ зажуреный Кузьма, котрый неначе боявъ ся чогось Остапа. Всѣ увôйшли въ компату.

— Вы зле зробили — сказавъ Остапъ, и не дивлячись на Ярину, — що безъ мого дозволу ту приѣхали. Я вамъ казавъ: чекайте, то треба було чекати на мене терпеливо.

— И що злого, якъ будемо разомъ? — спытала Ярина, осмѣлена его лагôдностію, — чи я не твоя жѣнка.

— То правда, Ярино, але я маю таку роботу, такѣ потребы, що вамъ зможу ихъ оповѣсти ажь пôзнѣйше колись. Ты тутъ не-

Холера.

Зъ припорученя міністерства справъ внутрѣшныхъ выдали професоры дръ Нотнаґель и дръ Калеръ книжочку о холерѣ и способахъ, якъ вôдъ неи стерегти ся. Оба тî вѣденьскі ученî кажуть, що причиною холеры есть кома-баціллюсъ, котрый дôстае ся до людского тѣла по найбôльшôй части ротомъ; вôнъ може довгій часъ жити и поза орґанізмомъ людскимъ та задержати свою заразливу силу. Длятого треба дуже уважати на то, щобы не зôткнути ся зъ тымъ, що вôддають зъ себе недужî на холеру. Пôдчасъ пошести треба передъ кождымъ ѣдженемъ и питемъ дуже докладно десінкфекціонувати руки (обмивати карболевою водою). До питя и домашного ужитку треба брати лишь переварену воду. Такъ само треба уважати на то, щобы не ослабляти жолудка а то чи черезъ пестравну поживу або таку, до котрои жолудокъ не призвычаеный, чи черезъ налмѣрну ѣду або упиване ся. По каждôмъ ѣдженю добре есть попивати воду зъ сольною кислотою (на пôвъ склянки переваренои воды 8 до 10 капель сольнои кислоты). Треба такожь дуже уважати на то, щобы не перестудити ся. Пôдчасъ пошести треба кожду бѣгунку такъ лѣчити якъ бѣгунку холеричну, а средства противъ неи суть: кислота гарбникова, геґаръ и препараты зъ опіюмъ. За діететичнî средства можуть служити: добре червоне вино, або конякъ и аракъ зъ перевареною водою. На случай нападу холеричного треба заливати кишки розпущеною таніною. Коли холера стае чимъ разъ сильнѣйша и переходить въ той станъ, въ котрôлъ кровь гусне и вôддыхъ стае тяжкій, а житю грозить вже найбôльша небезпечность, тогды повиненъ робити лѣкарь пôдшкôрнî напусканя або запусканя просто до жилъ.

Фактомъ есть, що холера появила ся вже и въ Франціи, а именно въ Парижи и его околици. Праса француска боить ся застоѣ въ торговли и промыслѣ и длятого мовчить о тôмъ або доказуе, що то лишь холера домашна. Однакожь ученî я лѣкарѣ практичнî сконстатували, що то есть правдива холера азійска; они знайшли въ вôдходахъ занедужавшихъ на холеру того лѣсочника, якого вôдкрывъ свего часу дръ Кохъ. Зъ разу ученî парискî ще сумнѣвали ся, чи теперѣшный лѣсочникъ есть такій самый якъ той, що переховуе ся ще зъ пошести зъ 1884 р.; але теперь, коли привезено зъ Кохінхіны лѣсочники, то переконано ся, що суть то типовî заразки теперѣшнои пошести. Такъ отже парискî ученî сконстатували вже, що въ Парижи, коли не въ самôмъ его осередку то на передмѣстяхъ и въ околици пануе правдива холера. До 20 липня занедужало було въ захôдныхъ частахъ мѣста 587 людей, а зъ тыхъ померло 327; найбôльше було выпадкôвъ на передмѣстю Обервіліеръ, бо ажь 242.

Въ Россіи дôйшла вже холера зъ однои стороны до Москвы, де якъ въ самôмъ мѣстѣ такъ и въ селѣ Перово пôдъ Москвою сконстатовано кôлька выпадкôвъ холеры, а зъ другои стороны ажь до Полтавы. Оногды розôйшла ся була вѣсть у Львовѣ, що холера появила ся вже въ Чорнôмъ Островѣ въ Россіи, третя стація вôдъ Пôдволочискъ; говорено, що тамъ одного дня померло на ту пошесть вôсѣмдесять и кôлькоро людей. Експонованый въ Пôдволочискахъ лѣкарь донѣсъ однакожь телеґрафічно, що на цѣлôмъ шляху вôдъ Пôдволочискъ ажь до Кіева нема холеры.

Выдѣлъ краевый выславъ слѣдуючій окружникъ до зарядôвъ загальныхъ шпиталѣвъ:

„Задля грôзного появленя ся холеры азійскои въ Баку, Тіфлісѣ и Астраханѣ и потвердженя, що она ширить ся вздовжь Волги, заходить обава, що пошесть та може бути занесена до захôдныхъ границь россійскои державы. Намѣстництво галицке выдало вже въ наслѣдокъ того окружникъ до всѣхъ старостствъ, а такожь до президентôвъ мѣста Львова и Кракова, щобы завели средства осторожности и адміністраційно-санітарнî зарядженя, противъ занесеня сеи пошести до краю.

Въ виду того стану рѣчей не потреба доказувати конечности, що въ першôмъ рядѣ треба въ шпиталяхъ зъ подвôйною пильностію подбати о всѣ средства осторожности и ихъ примѣняти, а особливо примѣняти приписы, що вôдносять ся до заразливыхъ недугъ. Въ тôй цѣли поручаемо зарядови шпиталю, щобы якъ найстараннѣйше дбавъ надъ удержанемъ чистоты и порядку въ будынкахъ шпитальныхъ, щобы вôдходы проводу поживового осôбъ дôткненыхъ заразливыми недугами не були скорше усуванî, ажь по докладнôй и безпроволочнôй десінфекціи, а такожь, щобы допильнувавъ точного функціонованя апаратôвъ десінфекційныхъ. Заразомъ пригадуемо, зарядови шпиталю потребу прилажденя льокалѣвъ вôдокремленыхъ, котрî мають такъ велике значѣне для добра шпиталѣвъ и недужихъ.

Вôдкликуючись до окружника зъ 22 сѣчня 1892 р. въ справѣ заосмотреня громадъ въ добру воду до питя, пригадуемо Выдѣлови повѣтовому, щобы въ порозумѣню зъ властію політичною выконавъ зъ цѣлою точностію постановы обовязуючихъ пôдъ симъ взглядомъ законôвъ. Въ тôй цѣли треба назначити громадамъ речинець до выконаня обовязуючихъ приписôвъ. Такъ само взываемо Выдѣлъ повѣтовый до допильнованя якъ найточнѣйшого выконаня приписôвъ о поліціи торговôй.

Переглядъ політичный.

Зачувати, що міністеръ дръ Пражакъ мае бути рôвночасно зъ перенесенемъ его въ станъ спочинку именованый членомъ Палаты панôвъ. Дръ Ріґеръ, котрый теперь перебувае у Вѣдни, сказавъ кореспондентови Czas-у, що головною причиною уступленя дра Пражака есть „поневѣряне" зô стороны Молодочехôвъ.

Завтра мае бути пôдписана австро-сербска-угода торговельна.

До Лондону наспѣла вѣсть зъ Сімлѣ о небезпечныхъ непокояхъ въ Афґаністанѣ. Межи афґаньскими племенами а Хинцями и Россіянами прийшло до кровавои борбы надъ рѣкою Аличиру, причôмъ богато Кірґізôвъ дôстало ся до неволѣ. Експедиція россійска пôдъ проводомъ полковника Иванова дôйшла ажь до мѣсцевости Акташъ, а на памірскôй выжинѣ стоить теперь бôльше якъ 900 людей россійского войска

Зъ Брукселѣ доносять, що сербскій король Александеръ мае зъѣхати ся зъ своею матѣрею, королевою Наталіею въ Шпа.

Новинки.

Львôвъ дня 5 Серпня.

— **Вôдзначене.** Аптикарь и членъ рады повѣтовои въ Новôмъ Санчи одержавъ вôдъ Е. Вел. Цѣсаря волотый хрестъ заслуги въ короною.

— **Именованя.** Е Вел. Цѣсарь именувавъ надзвычайного професора университету у Львовѣ, дра Олександра Семковича, бібліотекаремъ у тôмъ университетѣ. — П. Міністеръ торговлѣ именувавъ асистентôвъ почтовыхъ: Ивана Поповича и Винк. Турнеллі концепістами почтовыми у Львовѣ.

— **Перенесеня.** П. Міністеръ справъ внутрѣшныхъ перенѣсъ ц. к. старосту Фр. Билиньского въ Пільа-

---

потрѣбна. Тобѣ ту не въ ладъ и зъ тобою не въ ладъ буде.

— Зô мною? То правда — вôдповѣла ображена жѣнка — бо та гарна панѣ дуже чогось поблѣдла, якъ мене побачила.

Остапъ затремтѣвъ на цѣлôмъ тѣлѣ.

— Що ты сказала? — крикнувъ вôнъ. — Що тобѣ въ головѣ, Ярино?

— Що, що? то, що й другимъ. Люде кажуть, а я того само не выдумала.

Люде! люде дурнî! люде пôдлî! А ты смѣешь се повтаряти.

— Видишь, Остапе, якъ бы то була байка, то ты бы смѣявъ ся и не гнѣвавъ бы ся такъ дуже.

— Ей чуешь, мовчи! — повторивъ Остапъ. — Хто смѣе зневажати мою паню? хто?

Голосу и поставы его налякала ся Ярина; она втратила вôдвагу и мову и не вôдозвалась.

— Хтожь се тобѣ сказавъ?

Кузьма повѣвъ рукою по головѣ и заклопотаный вôдповѣвъ:

— Ей зятю, любчику, дайте спокôй, дайте спокôй! Люде людьми, имъ абы йно сказати, у нихъ чорна палиця вужемъ, сухе листе жабою, абы двое то вже й пара; плюнь, плюнь на се и не зважай; отъ бабскі сплетнѣ! Жѣнцѣ абы мара то страхъ! Не гнѣвайте ся, прошу васъ. А не хочете насъ, ну то перепросивши и поцѣлувавши васъ, поѣдемо домôвъ и будемо ждати, де скажете.

— Було бы найлѣпше — сказавъ Остапъ — якъ бы були й зовсѣмъ не выѣзджали; менѣ ту не жѣнка въ головѣ.

Кожде таке слово ранило Ярину; она то блѣдла, то червонѣла; гнѣвъ зачавъ рушати еѣ дрожачî уста.

— И по що ты мене бравъ? спытала по хвили — щобы насмѣяти ся зъ мене нещасливои? Взявъ ты мене, жий же зô мною.

— Я верну — вôдповѣвъ Остапъ сумно.

— Нѣ, я зôстану ту — вôдповѣла Ярина рѣшучо. — Що, чи я приблуда яка, щобы ты мене соромивъ ся передъ людьми?

— Ярино, Ярино! Се не соромъ.

— Чи я знаю, що се? — И заплакала бѣдна, а зайшовшись плачемъ упала.

Кузьма здвигавъ плечима, не знаючи, чи доньку ратувати, чи зятя перепрошувати. Остапъ боровъ ся самъ зъ собою и наразъ набравъ вôдваги.

— Хочешь — сказавъ — то зôстань зô мною.

— Зôстати? позволишь? — спытала она веселѣйше та стала пôднимати ся — позволишь? не соромишь ся мене?

— Зôстанешь ту, лише послухай, о що тебе буду просити.

— Кажи, а я все зроблю, що скажешь, кобы лишь я ту остала.

— Ту нема де тебе примѣстити. Цѣлî днѣ будешь сама, я все ѣзджу, а при тобѣ не буде нѣкого. Чи не лѣпше бы тобѣ поѣхати до моихъ своякôвъ и у нихъ сидѣти? Я бы тебе тамъ вôдвиджувавъ. Будешь близько.

— Близько, але не разомъ!

Зъ болемъ вôдвернувъ ся вôдъ неи Остапъ; въ головѣ шумѣло ему; вôнъ не знавъ, що почати. Стôлько доказôвъ прихильности, а вôнъ не мôгъ ѣй и однымъ добрымъ словомъ вôдплатити ся. Хотѣвъ перемогти себе, зблизити ся до неи, утихомирити еѣ та попестити; однакъ вôдраза брала его вôдъ такои брехнѣ. Вôдъ неи до него така далечѣнь! Выховане, жите, думки пôднесли его такъ понадъ уровень, котрымъ ишла бѣдна Ярина, що они не могли зрозумѣти ся и нѣяка таемна симпатія, що и дивно неразъ зближае людей, не тягнула его до неи такъ, якъ еѣ порывала до него.

Кузьма мнявъ шапку въ руцѣ и бажавъ щиро уняти ся за донькою, щобы ѣй вôльно було остати ся въ Скалѣ, але вôнъ не вôдваживъ ся того сказати. Лише поцѣлувавъ въ руку Остапа и глянувъ ему въ очи довго, значучо та рукою показавъ Ярину, котра зъ поза слѣзъ спозирала то на батька, то на мужа.

— Мôй старый, — вôдповѣвъ Бондарчукъ помалу — ты се лекше зрозумѣешь. Я ту вже

на до Львова до ц. к. Намѣстництва, а призначивъ новоименованого старосту, Е. Зарембу, до Пільзна. Віцесекретареви міністеріальному Романови Тхожницкому поручено веденє ц. к. староства въ Городку.

— **Приготовленя на приѣздъ Є. Вел. Цѣсаря.** Въ виду того, що приѣздъ Є. Вел. Цѣсаря до столицѣ нашого краю, єсть вже певный, выдала президія львôвского маґістрату вôдозву, въ котрôй каже, що комітетъ выбраный Радою мѣскою, поручивъ удержанє порядку и безпечности пôдчасъ приѣзду Монарха, товариству ґімнастичному „Соколъ“ и товариству охотничôй сторожи огневôй при участи горожанъ мѣста Львова. Сторожа горожаньска буде робити службу коло резиденціѣ Монаршои у Львовѣ, а крôмъ того на всѣхъ тыхъ улицяхъ и площахъ, котрыми Є. Вел. Цѣсарь буде переѣзджати. Вôдозва взыває всѣхъ горожанъ, щобы вписували ся до сеѣ сторожи найдальше до 15 с. м. Приготовленя въ Намѣстниковской палатѣ вже розпочали ся. Оногды приѣхавъ до Львова комнатный Є. Вел. Цѣсаря, п. Вундербайдінґеръ, котрый позôстане тутъ ажь до приѣзду Монарха.

— **Именованя и перенесеня на Буковинѣ.** П. Міністеръ справедливости именувавъ Филемона Калитовского зъ Заставны, радникомъ суду краєвого въ Чернôвцяхъ; Захарія Богосевича, судью повѣтового въ Сторожинци, секретаремъ палаты радной въ Черновцяхъ; Павла Майслєра зъ Серету, адъюнктомъ суду повѣт. въ Ґурагуморѣ; адъюнктомъ судовымъ Алойсія Тірмана зъ Черновець до Солки; адъюнктами судôвъ повѣтовыхъ именованй адъюнкты: Зиґм. Бадіянъ и Каз. Терлецкій зъ Садаґуры и дръ Ернестъ Мандичевскій изъ Сторожинця, всѣ три до Черновець. Авскультантами судôвъ повѣтовыхъ именованй: Амфільохъ Туртуреану до Садаґуры, Теод Алячь до Серету; Кароль Пльонъ до Садаґуры, Володиславъ Домараскій до Сторожинця и Генрихъ Раппапортъ до Путилова. — Перенесенй: судья повѣт. Марче и Туряньскій зъ Ґурагуморы до Заставны и адъюнктъ суду повѣт. Кароль Вахльовскій зъ Путилова до Вижницѣ.

— **Въ Монастирску коло Коссова въ Коломыйщинѣ** завязує ся товариство „Власна помôчь“, котре собѣ поставило за цѣль пôдносити добробытъ членôвъ и боронити ихъ вôдъ вызыску та лихвы. Таку гарну и важну цѣль хоче товариство осягнути такими способами: буде удѣлювати членамъ позички на процентъ не высшій якъ 6 вôдъ ста, передовсѣмъ на пôднесенє господарства, веденє промыслу або торговлѣ; буде закуповувати продукты живности, добре насѣнє, щепы, матеріялы ремѣсничй для членôвъ, котрй бы собѣ того бажали, за зворотомъ дѣйстныхъ коштôвъ безъ всякого зыску; буде закуповувати до спôльного ужитку машины и знаряды, зъ котрыхъ члены могли бы користати по черзѣ безплатно, або за малою оплатою; буде удѣлютати безпроцентовй позычки тымъ членамъ, що хотѣли бы своихъ дѣтей вчити ремесла, промыслу або торговлѣ, и буде удѣлювати такожъ беззворотнй запомоги тымъ членамъ, котрй задля якогось нещастя зубожѣли. Статуты товариства вже внесенй до ц. к. Намѣстництва до потвердженя и надѣятись можна, що въ будучности „Власна помôчь“ сôравдѣ дуже поможе и громадѣ Монастирско и околици.

— **Рускій театръ народный,** котрый перебувавъ доси въ Надвôрной, де єму незле вело ся, выѣзджає нинѣ въ вôдтамъ до Косова и дасть тамъ кôлька представленъ.

— **Концерты „Бояна“** пôдъ взглядомъ артистичнымъ удають ся всюди переважно дуже добре, однакъ не всюды мабуть „донише“ каса. Дописуватель „Дѣла“ въ Золочева справедливо нарѣкає на томошну и доохрестну интеліґенцію, за те що не явила ся въ сподѣванôмъ числѣ на концертѣ „Бояна“ дня 30 липня. Въ такôмъ мѣсточку мало коли лучають ся подôбнй артистичнй концерты, а таки „патріоты“ не квапять ся, коли хто й урядить такій вечерокъ. Се вже апатія галицка, се анемія духова! — справедливо замѣчає дописуватель „Дѣла“ — Така публика зѣвае навѣть при добрôмъ выконаню такого твору, якъ Лисенкôвъ „Гусъ“. Гарне свѣдоцтво для такои публики, нема що казати... Успѣхъ зъ концерту „Бояна“ въ Сяноцѣ добрый пôдъ кождымъ взглядомъ. Публики було богато, концертъ выпавъ дуже добре и забава такожъ. Такъ само удавъ ся концертъ въ Ивонѣчу. Всѣ були одушевленй. На концертѣ явилось богато Поляковъ, а по нѣмъ гостили „Бояна“ польскй дамы зъ Позназьщины. Першій тоаставъ п. Вишневскій, директоръ закладу купелевого, въ честь руского народу. По нѣмъ говоривъ проводникъ прогульки п. Іосифъ Партицкій и пôднѣсъ довшій тоастъ въ честь польского народу. Дальше дръ Федакъ въ честь директора Вишневского, п. Вишневскій въ честь „Бояна“, п. Колесса въ честь польского жѣноцтва, и т. д. Однымъ словомъ, одушевленє и успѣхъ дуже великій.

— **Фондація учителя народного.** Маєръ Штайншнайдеръ, довголѣтный учитель школы жидôвскои въ Торнополи, дарувавъ сѣмъ десятыхъ частей свого маєтку, около 22.000 зр., на добродѣйнй цѣли вѣроисповѣдной громадѣ жидôвской. До того намовивъ єго управитель школы рабінъ дръ Тавбелесъ. Актъ фундаційный списано въ присутности зверхности жидôвского збору и кôлькохъ иншихъ личностей.

— **Страшна пригода** лучила ся сими днями въ Тарновѣ. При направѣ керницѣ майстеръ Вишневскій спустивъ сына Андрѣя въ глубину, а на крикъ єго, що млѣє (задля троячихъ ґазôвъ въ керници) скочивъ самъ за нимъ. Коли ихъ обохъ мали вытягати, довѣдавъ ся про се другій сынъ Вишневского, Тома, прибѣгъ на мѣсце и влѣзъ такожъ въ керницю. Батька выратовано, але сыны Андрѣй и Тома згинули. Лишили ся по нихъ двѣ вдовы и десятеро сиротъ. Пригода ся зробила прикре вражѣнє межи товаришами покôйныхъ.

— **Кондукторъ Сарачиньскій** (не Сѣрачиньскій), про котрого траґічну смерть мы доносили, бувъ сыномъ урядника почтового въ Бродôвъ, батькомъ пятеро дѣтей и однымъ зъ найлѣпшихъ кондукторовъ. Тому що бувъ интеліґентный (вôнъ скôнчивъ низшу ґімназію и школу кадецку), то придѣлювано єго звычайно до поѣздôвъ, котрыми ѣхали высшй достойники. — На прикрôмъ и похилôмъ скрутѣ шляху коло Бушковичь, де вже разъ оденъ кондукоръ згинувъ, прийшло ся єму купоновати білєты и тутъ єго скинуло въ хôдника при ваґонахъ. Нѣхто не замѣтивъ, що вôнъ упавъ, лише кондукторъ Красуцкій въ будки надъ ваґономъ побачивъ сю нещасливу пригоду и заразъ казавъ здержати поѣздъ. Сарачиньского найдено о кôлькасотъ крокôвъ зъ розбитою головою и поломаными ребрами. Кажуть, що вôнъ самъ не винезъ, бо не бувъ пяный.

— **Несподѣвана нагорода.** Въ 1887 р. оденъ молодый Франкфуртець выратувавъ зъ Дунаю потопаючого старця. Вôдъ того часу не чували они про себе нѣчого. Ажь теперь дôставъ вôнъ вѣстку зъ Угорщины, що той выратуваный старець записавъ єму весь свôй маєтокъ 230.000 зр. Вдячный старець каже у своимъ завѣщаню, що лѣта, якй проживъ по выратуваню єго вôдъ смерти, були найгарнѣйшими въ єго житю.

— **1492 стôпъ высока вежа.** Въ Чікаґо задумало одно товариство поставити вежу зô стали на 1492 стôпъ высоку (1492 се рôкъ вôдкрытя Америки). Пôдстава сеи вежѣ буде мати въ промѣрѣ 500 стôпъ, а на самôмъ вершку буде стояти статъ Колюмба. Біля пôдставы вежѣ станутъ чотири семиповерховй готелѣ, въ котрыхъ буде 3000 комнатъ. На дахахъ тыхъ готелѣвъ урядять „висячй огороды вавилоньскй.“ Такъ то наслѣдують люде се, що дѣялось тому тысячѣ лѣтъ. Въ давну давнину були мабуть ще лѣпшй майстры, якъ теперь. Мы дивуємо ся теперь вежи Айфля або и тôй, що будуть ставити въ Чікаґо, та ледви чи постоить котра зъ нихъ такъ довго, якъ вежа вавилоньска, зъ котрои лишилось ще дотеперь кôлька поверхôвъ, або славнй єгипетскй піраміды. Нема нѣчого нового на свѣтѣ.

— **Незвычайна спека** панує вже вôдъ довшого часу въ Пôвнôчной Америцѣ. Дня 28 м. м. померло въ Новôмъ Йорку 21 осôбъ дорослыхъ и 160 дѣтей вôдъ удару сонѣчного. Коней згинуло тамъ въ однôмъ дни 162. Коли така спека дальше потреває, то новойоркскй товариства трамваєвй постановили здержати рухъ. Що пятый кôнь гине на улици. Люде не годнй робити и черезъ те богато урядôвъ замкненыхъ. Спека така панує и въ мѣстахъ надъ рѣкою Місісіпі.

† Посмертнй вѣсти.

Померли: Въ Великôмъ Раковци на угорской Руси о. Стефанъ Ромжа, въ 53-ôмъ роцѣ житя а 30-ôмъ священьства; — у Львовѣ, Романъ Червиньскій, сынъ ревідента рахункового въ дирекціи почтъ и телеґафôвъ, въ 24-ôмъ роцѣ житя; Ферд Лабендскій, бувшій ресзтавраторъ и арендаторъ готелю въ Коломыи; Фр. Бабель Фронсберґъ, емеритованый радникъ Намѣстництва, въ 63-ôмъ роцѣ житя.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вроцлавъ 5 серпня. Дирекція зелѣзниць заказала переѣздити россійскимъ ваґонамъ коло Катовиць и Сосновиць. Люде будуть перевозити окремыми добре десінфекціоноваными ваґонами.

Петербургъ 5 серпня. На московско-казаньской зелѣзници сконстатовано 3 выпадки занедужаня а 2 выпадки смерти на холеру. Станъ пошести впрочôмъ не змѣнивъ ся.

Лондонъ 5 серпня. Вчера вôдкрыто парляментъ. Простольна бесѣда буде вôдчитана въ понедѣлокъ.

Атины 5 серпня. Правительство усунуло одинацять ненарушимыхъ судьѣвъ, котрыхъ установило было попереднє правительство.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ.

4 серпня	Львôвъ	Терно-пôль	Пôдволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	8·25—8·60	10·25 10·80	10·15 10·75	10·—10·75
Жито	7.50—7·75	8·90 9·20	8·80 9·25	8.25 8·50
Ячмѣнь	6·——6·25	6·——7·25	6·——7·05	6·——7·40
Овесъ	6·60—7·20	6·50—7·15	6·25—7·—	6·70—7·—
Горохъ	6·50 8·50	6·— 7·—	6·— 11·—	6·80 10·—
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	6·— 6·20
Рѣпакъ	9·50 10·—	11·—12.50	10·90 12·40	11·—11·75
Хмель	55·—60·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

може довго не побуду, якъ жежь менѣ ту зъ жѣнкою загосподаровувати ся? Отъ ще кôлька тыжнѣвъ и я бувъ бы вернувъ до васъ.

— Колижь ѣй тужно — сказавъ старый тихо.

— Алежь я вамъ впередъ о тôмъ казавъ, и вы на се згодили ся.

— То правда, але серцю не розказати.

— Отже нехай Ярина останe ся, — сказавъ Остапъ — я годжу ся на се; двѣ милѣ, то не свѣтъ; буду навѣдувати ся до неи.

— А на щожь за двѣ милѣ, — перебила тихо жѣнка — атже я ту нѣкому воды не заколочу. Чи менѣ богато треба? Абы кутокъ, даху кусокъ, хлѣба окраєць, воды кубокъ. Я не заваджу нѣкому, буду сидѣти тихо, спокôйно, а якъ кажете, то нѣхто мене й не побачить.

Остапъ змякъ на ту просьбу повну закидôвъ, але не мôгъ чи не хотѣвъ ще уступити.

— Моя Ярино — сказавъ вôнъ до неи — чижь ты не зробишь для мене сеи першои рѣчи, о котру тебе прошу?

— Все зроблю, — вôдповѣла Ярина и глянула горячо — та лишь не жадайте вôдъ мене за богато. Хочешь, щобы я не вѣрила въ то, що люде кажуть, то не проганяй мене.

— Зновъ те саме! — крикнувъ Остапъ, зôрвавшись зъ мѣсця — зновъ! Не згадуй того!

— Цить бо, цить! — шепнувъ наляканый Кузьма та трутивъ доньку лôктемъ — дай же спокôй!

Ярина розплакала ся зновъ, сѣла на земли та залила ся слезами. Кузьма дививъ ся то на ню, то на зятя. Остапъ похожавъ великими кроками по комнатѣ.

— То нехай остане — сказавъ по хвили надумы — нехай остане ту, я позваляю. Отсе твоя комната, Ярино, отсе подвôрє твоє, а дальше анѣ крокомъ.

Сказавши се, выбѣгъ до города, зъ терпѣнємъ и майже розпукою въ серци.

Пôзно въ ночи вернувъ вôнъ и сѣвъ до працѣ; вже сонце сходило, а вôнъ ще не клавъ ся спати. Въ кутку скулена сидѣла Ярина, хотѣла спати та не спала, а лишь налякана, втомлена дивилась на него та даремно чекала на слово потѣхи, на поглядъ ласкавый. Вкôнци зъ утомы по подорожи и зъ терпѣнья заснула она. Остапъ кинувъ перо, замкнувъ самъ вôконницѣ, посадивъ слугу на сторожи и вôдъѣхавъ.

(Дальше буде).

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

ВСЯКІ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадноп провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

4½% листы гіпотечнû.	4% пожичку пропінаційну галицку.
5% листы гіпотечнû преміованû.	5% „ „ буковиньску.
5% листы гіпотечнû безъ преміи.	4½% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
4½% листы Тов. кредитового земс.	4½% пожичку пропінаційну угорску.
4½% листы Банку краевого.	
4½% пожичку краеву галицку.	

4% угорскû Облигаціи индемнизаційнû,

котрû то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе и продае по цѣнахъ найкорыстнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймае вôдъ Вп. купуючихъ всякû выльосованû, а вже платнû мѣсцевû паперы цѣннû, якъ также купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцевû лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрû самъ поносить. 2

8

ГАЛИЦКІЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимае вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовуе ихъ по

4½% на рôкъ.

80

Штучнû зубы и щоки

пôсля найновѣйшого системы американьского въ каучуку, золотѣ и целюльоідѣ, якъ такожь всякû направы зубôвъ и то дешево, навѣть на раты спорудже ателіе дентистично-технічне

Б. БЕРІЕРА

у Львовѣ ул. Кароля Людвика ч. 5. дôмъ Всп. п. Штромеиґера.

Австрійско-угорска
FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовû и господарскû обявы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашь збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якû на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена,** така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатû змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніальныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ласôтками, также по цукорнях.

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера у Львовѣ. 30

Въ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.